

В Ъ М И Н А Т А

I.

Свѣтло майско утро позлатяваше буйни ниви и росни ливади. Весели птичи пѣсни оглашаваха китнитѣ шубраци.

Тренѣтъ летѣше. Отъ всѣки прозорецъ на вагонитѣ се усмихваха десетки детски главички и весело бѣбрѣха.

— Агънца, агънца, — викна едно момче.

— Бе-е, бее, баа, — грѣмна цѣлиятъ вагонъ.

— Овчарче, — викна друго. И грѣмна веселата пѣсень:

„Що ми е мило, мило и драго,
Младо овчарче все да си бжда“.

Единъ день на полето, единъ день срѣдъ гората за градскитѣ деца е великъ празникъ.

Тренѣтъ летѣше...

II.

— Перникъ! — извикаха учителитѣ.

— Ура-а, Перникъ, Перникъ! — викнаха радостни децата и заплѣскаха рѣце.

Машината изсвири. Тренѣтъ пропѣлзѣ бавно-бавно и спрѣ. Децата скочиха. Веселѣ глѣчѣ, смѣхъ и викове залѣха гарата.

Подредиха ги. Редицитѣ се проточиха къмъ мината. Виковетѣ утигнаха. Глѣчкитѣ спрѣха. Тихъ шепотъ се понесе:

— Черни хора... черни!

— Това сж миньори. Тѣ копаятъ вжглищата. Току що излизатъ сега изподъ земята, затова сж тѣй черни, — обясняваха учителитѣ.

Стигнаха при мината. Грамадни здания стърчеха. Отвжтре се носѣше грѣмъ, трѣсъкъ, вѣртѣха се колела, пухтѣха машини.

Малки вагончета, пълни съ вжглища, сновѣха едно следъ друго и се губѣха нейде. Следъ малко се върщаха празни. Малки машинки — мотори — ги теглѣха, пухтѣха предъ тѣхъ и се губѣха подъ земята въ голѣми черни дупки.

Децата зяпаха — очудени, смаяни.